

ren taler om, men det udelukker altså ikke, at vi ser på de afviste asylansøgere forhold.

Jeg vil da gerne gentage mit spørgsmål: Hvordan kan det være, at ministeren ikke er interesseret i at se på at få de afviste asylansøgere i arbejde, når man på den ene side ved, at vi står med et arbejdsmarked, som har brug for arbejdskraft, og på den anden side ved, at arbejde åbenbart er sundt?

Kl. 15:15

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Ministeren.

Kl. 15:15

Integrationsministeren (Birthe Rønn Hornbech):

Jamen jeg er bare nødt til at sige, at det i høj grad er et argument for mig, at de, der har lovligt ophold i Danmark, de, der er født i Danmark, de, der måske har været danskere i mange generationer og har ret til at være i Danmark, alle de, der har et opholdsgrundlag, er dem, der kommer først.

Kl. 15:15

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):
Tak til integrationsministeren.

Så er det hr. Morten Østergaard med afsluttende bemærkninger for forespørgerne.

Kl. 15:15

(Ordfører for forespørgerne)

Morten Østergaard (RV):

Jeg vil gerne takke for debatten, især den, der har drejet sig om asylspørgsmålet, og i mindre grad den forespørgsel i forespørgslen, der på et tidspunkt udviklede sig om grønlandske forhold, hvilket jeg egentlig synes var mere passende i en anden debat.

Jeg vil også gerne beklage over for alle dem, der har en interesse i det her område, at det i dag egentlig har handlet meget om parlamentarisme, Christiansborgfnidder osv. Den uklarhed består. Det, det så i mindre grad desværre har handlet om, har været den helt alvorlige baggrund, som denne debat finder sted på, nemlig det, at man med fuldt overlæg og med regeringens fulde bevidsthed og Dansk Folkepartis ligeså har lavet en aftale, som man ved fører til, at børn og voksne i danske asylcentre vil få en værre sundhedstilstand.

Man vender ryggen til de mange saglige argumenter, der klart ridser op, at hvis man fastholder folk i en position med lediggang og bopæl i årevis i et center, der er beregnet på 12-måneders-ophold, bliver de syge. Man behøver ikke at høre på alle de mange organisationer og

eksperter, der siger det. Man kan sådan set blot lytte til Integrationsministeriet, som selv i deres egen analyse af årsagerne til sundhedsudgifternes himmelflugt konstaterer, at der er en sammenhæng mellem opholdstid og asylansøgernes sundhedstilstand.

Der er intet fagligt belæg for de ændringer, man laver i aftalen. Man sætter en grænse på 3-4 år, lidt afhængigt af, hvornår man får sin endelige afgørelse, og det er der intet fagligt belæg for. Man sondrer mellem forskellige nationaliteter, og heller ikke det er der belæg for. Dem, som man ikke har lyst til at gøre noget for, er asylbørnene. Resten drukner i Christiansborgfnidder.

Så siger integrationsministeren, at vi lod stå til, og der må jeg bare minde om, at i sidste samling har vi fremsat adskillige beslutningsforslag og rejst adskillige forespørgsler, så regeringen kan heller ikke i dag påstå, at det her ikke har været vendt, at man ikke har været bevidst om, hvad det var for en gesjæft, man bedrev i asylcentre.

Ministeren siger, at hun ikke vil trække pinen ud. Og alligevel fremsætter man et forslag til vedtagelse, som åbenbart gør netop det, ministeren ikke ville, nemlig at forhandle om den aftale. Det eneste, vi har ønsket og sagt udadtil, er, at vi ønskede forhandlinger, præcis som statsministeren havde lovet. Det kunne det ikke blive til.

Hr. Naser Khader konstaterer, at man bliver syg af at bo i centrene. Det er fuldstændig rigtigt, og det er et uomtvisteligt faktum. Det giver bare ikke mening, at man så overvejer at slutte op om en aftale, der ikke løser netop det problem. Uklarheden, som statsministeren med sin melding i valgkampen ønskede at fjerne gennem bredt samarbejde, består fuldstændig, for vi aner ikke i dag, hvilken aftale det er, der består. Hr. Naser Khader siger, at man ikke siger ja til den nuværende aftale. Statsministeren siger, at man er glad for den aftale, man har fået, som altså åbenbart ikke er den nuværende, men ifølge forslaget til vedtagelse heller ikke står til at ændre. Derfor er det bare, vi må sige: Uklarheden består fuldstændig.

Vi er glade for forespørgslen, for den har haft det resultat, at regeringen gennem et desperat hækkeløb i de sidste uger har købt sig et pusterum, men jeg tør godt love, at når man eventuelt kommer tilbage med en ny aftale, vil vi selvfølgelig efter den diskussion, vi har haft her i dag, sørge for anledning til, at den bliver behandlet i Folketingssalen, hvis vi da ikke undervejs har fundet anledning til at gøre os gældende ved et